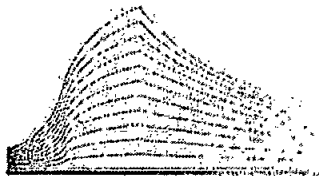

Kopie

Afgeleverd aan: Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel

Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

Uitgifte

Repertoriumnummer
2014 / 203
Datum van uitspraak
19 januari 2015
Rolnummer
2014/AB/404

Uitgereikt aan
op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

vijfde kamer

Arrest

COVER 01-00000080150-0001-0011-01-01-1

ARBEIDSONGEVAL, BEROEPSZIEKTEN - arbeidsongeval
tegensprekelijk arrest
definitief

1. ALLIANZ BENELUX SA, met maatschappelijke zetel te 1000 BRUSSEL, Lakensestraat 35,
appellante,
vertegenwoordigd door mr. PETEN Serge, advocaat te 1200 BRUSSEL, Woluwedal, 60

tegen

1. V

geïntimeerde, hierna genoemd de heer V
vertegenwoordigd door mr. Sofie LIBOTTON loco mr. VAN DEN BERGH Jean, advocaat te
1700 DILBEEK, Kaudenaardestraat 13

*

Na beraad, spreekt het Arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest uit:

Gelet op de stukken van rechtspleging, inzonderheid:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op tegenspraak op 19-11-2013 door de arbeidsrechtbank te Leuven, 4e kamer (A.R. 1472/05),
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 17-04-2014,
- de conclusies en syntheseconclusies voor de appellante, neergelegd ter griffie op 04-08-2014, 07-08-2014 en 29-09-2014,
- de conclusies en syntheseconclusies voor de geïntimeerde, neergelegd ter griffie op 02-07-2014, 03-07-2014, 02-09-2014 en 10-11-2014,
- de voorgelegde stukken.

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare terechtzitting van 22 december 2014, waarna de debatten werden gesloten, de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak werd gesteld op heden.

Felten en procedurevoorgaanden

De heer V werkte als polyvalent lagere kantoorbediende bij de toenmalige BBLbank toen hij op 21 april 1993 op de leeftijd van 54 jaar, het slachtoffer werd van een arbeidsongeval. Er gebeurde op die dag een overval dewelke snel, heftig en agressief plaatsvond. Gewapende overvallers kwamen het kantoor binnen en losten reeds een eerste schot. De kogel ging rakelings langs het rechteroog van de heer V. Een andere overvaller had een handgranaat vast en de heer V werd gedwongen op de grond te liggen en nadien werd hij verplicht, met een revolver in de rug, de deur van het kantoor zelf open te doen. Opnieuw werd een schot gelost waarbij de kogel tegen een TL lamp terechtkwam en het glas neerviel op de heer V. Daarna zijn de overvallers vertrokken en achteraf ingerekend.

Na de overval heeft de heer V nog gewerkt tot en met de maand juli 1993. Na zijn jaarlijkse vakantie in augustus 93, is de heer V niet meer naar zijn werk teruggekeerd. Er waren angstgevoelens, concentratiestoornissen, futloosheid, slaapstoornissen en hypertensie. Met een eerste vonnis van de arbeidsrechtbank van Brussel werd een deskundige aangesteld om de gevolgen van het arbeidsongeval te bepalen.

De deskundige, Dr Naulaerts, heeft zijn verslag neergelegd op 21 april 1998. De deskundige onderscheidde een tweedelige problematiek op het psychiatrisch vlak:

“ A. Reactief aan het arbeidsongeval, een posttraumatische stressstoornis, welke zich in de loop der jaren chronificeerde.

Als blijvende restletsels werd weerhouden: een vermijdingsgedrag voor banksituaties; een blijvende fragiliteit en verminderde stressbestendigheid met als gevolg een angstige onzekerheid, verhoogde neurovegetatieve arousal met sterk psychosomatisch reageren bij stresssituaties. Deze pathologie was als gevolg van het arbeidsongeval te beschouwen.

B. Daarnaast stelde de gerechtsdeskundige vast dat er “andere schadeverwekkende of vermeerderende factoren zijn die de evolutie van deze toestand negatief hebben beïnvloed.

Deze factoren maken dat er als het ware een opwaartse vector ontstaat: er wordt iets geconstrueerd, er ontwikkelt zich iets. Het betreft een neurotische fixatie in een regressieve, verbitterde en passief agressievere positie (met moedeloosheid, gebrek aan vitaal elan, slaapproblemen, sombere distonie, emotionele labiliteit).”

Deze neurotische fixatie was volgens de deskundige niet te beschouwen als gevolg van het arbeidsongeval, doch werd door andere factoren veroorzaakt: diverse medische onderzoeken, juridische procedures, het conflict met de RVA en de financiële gevolgen ervan, reden waarom hij een bestendige arbeidsongeschiktheid adviseerde van 10 %.

Bij arrest van het arbeidshof Brussel van 12.03.2001 werd definitief vastgesteld:

“De psychiatrische beleving van de gerechtelijke procedures en medische onderzoeken staat bijgevolg in oorzakelijk verband met het arbeidsongeval. Andere sociale factoren, die op zich

geen verband houden met het arbeidsongeval of de letsels ervan, en eventueel toch een invloed op de gevolgen van het arbeidsongeval en de letsels ervan uitoefenen, kunnen evenwel niet in rekening van het arbeidsongeval worden gebracht. Dit geldt *met uitzondering van de problemen betreffende het sociaal statuut van de heer V* ten gevolge van de letsels van het arbeidsongeval. Er werd geen geschikte arbeidsplaats gevonden, hij kon geen ziekte-uitkeringen blijven genieten, hij kon wegens afwezigheid van overmacht niet langer tijdelijk werkloosheidsuitkeringen genieten, hij kon niet zonder meer genieten van een prepensioen. Hierop ontwikkelde de heer V een revendicatieve houding en werd de fixatie in een regressieve ziekte-toestand bestendigd (deskundig verslag pagina 21). *Bijgevolg staan deze weerhouden beïnvloedende factoren van een neurotische fixatie in een regressieve positie in causaal verband met het arbeidsongeval, zodat deze psychiatrische gevolgen eveneens in aanmerking komen bij het bepalen van de duur en de graad van de tijdelijke arbeidsongeschiktheid, de datum van de consolidatie en de graad van de blijvende arbeidsongeschiktheid*”(blz 10 en 11 van het bovenvermeld arrest).

Het arbeidshof van Brussel in zijn arrest van 12 maart 2001 herhaalde dat "het forfaitair karakter van het wettelijk systeem van de vergoedingen tot gevolg heeft dat de schade, zijnde de ten gevolge van het arbeidsongeval opgelopen arbeidsongeschiktheid van het slachtoffer dat geen of een verminderd vermogen overhoudt, door het verrichten van arbeid, inkomsten te verwerven die tot het levensonderhoud kunnen bijdragen, in zijn geheel moet worden beoordeeld, ook wanneer het ongeval gedeeltelijk de oorzaak is van de ongeschiktheid".

Na dit arrest dat de juridische gevolgen van het arbeidsongeval vastlegde, kwam de deskundige tot de volgende besluitvorming:

"als gevolg van het arbeidsongeval van 21 april 1993 ontwikkelde de heer V een **posttraumatische stressreactie welke zich onder de vorm van een dubbele problematiek** manifesteerde, enerzijds een posttraumatisch stresssyndroom met belangrijke algemene angstproblematiek, fobische componenten en een neurovegetatieve dystonie met sterk lichamelijk reageren, welk in de loop der tijd evolueerde deze pathologie naar een chronisch toestandbeeld waarin vermijdingsgedrag voor banksituaties en een psychische fragiliteit en verminderde stressbestendigheid centraal staan, anderzijds een neurotische fixatie in een regressieve, verbitterde en passief agressieve positie met belangrijke asthenie, moedeloosheid, gebrekkige aandrift, afgenomen vitaal elan, emotionele labiliteit, neiging zich te isoleren, welke pathologie in de loop der jaren eveneens gechronifiëerd is. De tijdelijke werkonbekwaamheid wordt als volgt bepaald:

- 100% van 30 augustus 1993 tot en met 01.05.1994
- consolidatie op 2 mei 1994 met een blijvende arbeidsongeschiktheid van 100%".

Het arbeidshof te Brussel bekrachtigde de besluiten van de deskundige in haar arrest van 3 juni 2002.

Bij dagvaarding van 11 mei 2005 vorderde appellante de herziening van de vergoedingen van het arbeidsongeval gegrond op een wijziging zijnde een vermindering van het verlies van arbeidsgeschiktheid van de getroffene aan de gevolgen van het ongeval.

Bij vonnis van de arbeidsrechtbank te Leuven op 14 maart 2006 werd de vordering tot herziening ontvankelijk verklaard en dokter Ringoet als gerechtsdeskundige aangesteld met de volgende opdracht:

“betrokkene aan een volledig onderzoek te onderwerpen met betrekking tot het arbeidsongeval van 21 april 1993.

Kennis te nemen van het arrest van het arbeidshof te Brussel van 3 juni 2002.

-Na te gaan of er al dan niet een wijziging van verlies van arbeidsgeschiktheid is opgetreden, als gevolg van een verbetering in de lichamelijke toestand van de verwerende partij voortvloeiend uit het arbeidsongeval in vergelijking met de toestand zoals vastgesteld in het arrest van het arbeidshof te Brussel van 3 juni 2002.

-In voorkomend geval, zijn advies te geven nopens de vraag of deze wijziging onvoorzienbaar was op het ogenblik van het arrest en/of zij steunt op nieuwe elementen die aan de vooruitzichten van partijen of van de rechter zijn ontgaan en zijn kunnen ontgaan.

-In geval van positief antwoord op de vorige vraag de rechtbank advies te geven nopens de graad van blijvende economische arbeidsongeschiktheid als gevolg van de vastgestelde wijziging, vanaf de datum waarop die wijziging het verlies van arbeidsongeschiktheid zich voortdurend voordeed.”

De gerechtsdeskundige Dr Ringoet kwam in zijn verslag van 18 december 2006 tot het besluit dat de heer V vanaf 15 juni 2006 nog slechts een blijvende arbeidsongeschiktheid vertoonde van 10%.

De deskundige vermeldt op pag. 4 van zijn verslag:

“het psychiatrisch onderzoek actueel reveleert nog in feite milde sequellen van het doorgemaakte posttraumatisch stresssyndroom met blijvende niet gedifferentieerde angsten en vermijdingsgedragingen. Anderzijds functioneert patiënt in zijn eigen sociaal leven toch vrij normaal. Anderzijds weerhouden we ook een neurotische fixatie waarbij patiënt zich verbitterd en revendicatief opstelt. In elk geval kunnen we de zogenaamde sociale regressie van patiënt niet meer in aanmerking nemen. De vermijdingsgedragingen waarvan sprake zijn uitsluitend gerelateerd aan banksituaties e.d. waar patiënt dus actueel niet meer mee geconfronteerd wordt. Patiënt stelt zich enerzijds defensief op maar anderzijds heeft hij toch voldoende coping t.a.v. exogene stress -en probleemsituaties. We menen dan ook dat redelijkerwijze 10% invaliditeit bij deze patiënt kan worden geaccepteerd als gevolg van de posttraumatische stressstoornis ten gevolge van de kwetsieuze agressie, die hij opliep naar aanleiding van het hoger geciteerd arbeidsongeval.”

De heer V verzocht de arbeidsrechtbank om aanstelling van een nieuwe deskundige omwille van het feit dat deze laatste het oorzakelijk verband tussen de duidelijk vastgestelde neurotische fixatie en het arbeidsongeval niet erkende en hiermee op flagrante wijze het

eerdere arrest van het arbeidshof te Brussel van 3 juni 2002 (eigen toevoeging van het hof : evenals van het arrest van het arbeidshof van 12.03.2001) miskende.

Bij vonnis van 18 november 2008 van de arbeidsrechtbank te Leuven besliste deze in essentie :

“Een eis tot herziening van de vergoedingen kan slechts worden ingesteld op grond van nieuwe feiten die onbekend waren of niet konden gekend zijn op de datum van de vaststelling van de oorspronkelijke arbeidsongeschiktheidsgraad.

Een nieuw feit veronderstelt een zekere verbetering of verergering, die niet bekend was op het ogenblik van de vaststelling van de arbeidsongeschiktheid aan de deskundige, de partijen of de rechter of die voor dezelfde zeker niet te verwachten was.

De arbeidsrechtbank oordeelt dat uit het deskundig verslag niet kan worden afgeleid of er nu een wijziging is opgetreden van arbeidsongeschiktheid en of deze onvoorzienbaar was op het ogenblik van het arrest en of zij steunt op nieuwe elementen die aan de vooruitzichten van partijen of van de rechter zijn ontgaan.”

Ook de wijziging van ingangsdatum van de gewijzigde bestendige arbeidsongeschiktheid door de deskundige is volgens de arbeidsrechtbank voor ernstige kritiek vatbaar aangezien deze de ingangsdatum verplaatst van 06.06.2002 naar 15 .06.2006 en dit op grond van medico legale redenen als humane (nl vermijden dat de heer V omwille van een problematiek waaraan hij geen fout heeft in de financiële problemen zou komen)”.

Om deze redenen stelde de arbeidsrechtbank een nieuwe gerechtsdeskundige, Dr Leroy, aan met dezelfde opdracht als in haar eerste vonnis.

De deskundige legde op 17 november 2012 zijn definitief deskundig verslag neer waarin hij besluit als volgt:

“de wetgeving rond een nieuw feit kan niet worden toegepast. Ik meen dat de arbeidsongeschiktheid als gevolg van het betreffende arbeidsongeval niet gewijzigd is tov de situatie in 2002 wat betekent dat de voorwaarden die bestaan om een herziening aan te vragen niet vervuld zijn.”

Met het bestreden vonnis van 19.11.2013 stelde de arbeidsrechtbank vast dat : “het opklaren van de posttraumatische stressstoornis een nieuw feit is .Nog 2 bijkomende vragen dienden aan de deskundige te worden gesteld nl. m.b.t. de datum waarop zich het nieuwe feit zou hebben voorgedaan en of dit voorzienbaar was op ogenblik van de vaststelling van de oorspronkelijke graad maar, gezien dit geen wijziging heeft tot gevolg van de arbeidsongeschiktheid besluit de arbeidsrechtbank dat uit het deskundig verslag voldoende blijkt dat er geen herwinnen is van arbeidspotentieel, zodat de voorwaarden tot herziening niet zijn vervuld.

De vordering tot herziening wordt ongegrond verklaard.”

Voorwerp van het hoger beroep grieven

Het beroep strekt ertoe het bestreden vonnis te vernietigen en de oorspronkelijke vordering in herziening ontvankelijk en gegrond te horen verklaren en de graad van blijvende arbeidsongeschiktheid te bepalen op 90 %, later uitgebreid in besluiten in hoger beroep op 0 %.

Appellante meent dat er wel degelijk sprake is van een medisch nieuw feit, dat niet voorzienbaar was namelijk het verdwijnen van het posttraumatische stresssyndroom.

Volgens appellante is de posttraumatische stressstoornis het enige letsel van het arbeidsongeval. Met de neurotische fixatie, die het gevolg is van de persoonlijkheidsstructuur van de heer V, wordt rekening gehouden omdat de arbeidsongevallenwet een forfaitair karakter heeft en dus wordt ook rekening gehouden met deze arbeidsongeschiktheid die niet door het arbeidsongeval wordt veroorzaakt van zodra een deel weze het in geringe mate van de arbeidsongeschiktheid, in causaal verband staat met het arbeidsongeval.

Beoordeling

Artikel 72 van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 bepaalt dat een eis tot herziening kan worden ingesteld onder de volgende voorwaarden:

1. Er moet een onvoorziene wijziging van het verlies van arbeidsgeschiktheid van de getroffen(e) aan de gevolgen van het arbeidsongeval plaatsgevonden hebben .
Het verlies aan arbeidsgeschiktheid moet gewijzigd zijn. Het kan gaan om een verbetering of een verslechtering van de arbeidsgeschiktheid. Het gaat om de lichamelijke of geestelijke geschiktheid van de getroffen(e) om arbeid te verrichten. Socio-economische factoren zoals de fluctuaties van de arbeidsmarkt komen niet in aanmerking. Komen evenmin in aanmerking het feit dat de getroffen(e) gepensioneerd werd of met brugpensioen ging of ouder geworden is. (zie Petit arbeidsongevallen APR2005)
2. De wijziging moet het gevolg zijn van het opgelopen arbeidsongeval.
De wijziging in de arbeidsongeschiktheid moet het rechtstreeks gevolg zijn van het opgelopen arbeidsongeval waarover de rechter op onaantastbare wijze beslist (cassatie 16 mei 1935, Pas. 35, 1,251).

Het arbeidsongeval moet echter niet de enige oorzaak zijn van de wijziging (cassatie 13 februari 1919, Pas. 1919, 1,70).

3. De eis moet gesteund zijn op een nieuw feit.

Volgens procureur-generaal Lenaerts (conclusies onder arrest cassatie 1989 - 90,246) zijn er drie gronden van herziening:

- 1. de evolutie van het letsel dat reeds een bestaande graad van arbeidsongeschiktheid heeft opgeleverd
- 2. het ontstaan van een nieuwe letsel ten gevolge van het arbeidsongeval
- 3. de verergering van een bestaande pathologische toestand die door het arbeidsongeval niet is veroorzaakt maar verergerd.

Bij een eis tot herziening moet het gaan om een nieuw feit dat bij de vaststelling van de graad van blijvende arbeidsongeschiktheid niet bekend was of dat aan de vooruitzichten van de partijen en de rechter ontgaan was.

4. Die wijziging moet zich voordoen in de loop van een termijn van drie jaar te rekenen van de datum van de homologatie of de bekrachtiging van een overeenkomst. (Zie Petit arbeidsongevallen APR nummer 512).

In concreto

Appellante doet een verkeerde lezing van het arrest van het arbeidshof Brussel van 12.03.2001. Dit arrest (zie schuine passages) heeft op definitieve wijze zowel de neurotische fixatie inzake sociaal statuut als de posttraumatische stressstoornis als letsel en als gevolg beschouwd van het arbeidsongeval. *“Bijgevolg staan deze weerhouden beïnvloedende factoren van een neurotische fixatie in een regressieve positie in causaal verband met het arbeidsongeval, zodat deze psychiatrische gevolgen eveneens in aanmerking komen bij het bepalen van de duur en de graad van de tijdelijke arbeidsongeschiktheid, de datum van de consolidatie en de graad van de blijvende arbeidsongeschiktheid.”*(blz 10 en 11 van het bovenvermeld arrest).

Alleen de neurotische fixatie in de sociale regressie staat niet in oorzakelijk verband met het arbeidsongeval doch om reden van het forfaitair karakter dient de volledige arbeidsongeschiktheid in aanmerking te worden genomen.

De eerste rechter stelde bijgevolg zeer terecht in het bestreden vonnis dat het feit dat de neurotische fixatie als gevolg van het arbeidsongeval werd beschouwd in het voormeld arrest van het arbeidshof (niet van 2002 maar van 12.03.2001) niet meer ter discussie kan staan.

Beide deskundigen stellen vast dat de neurotische fixatie in revendicatieve houding is blijven bestaan. De heer V blijft trouwens het voorwerp van lange procedures en diende in het kader van de gevraagde herziening reeds 2 deskundige onderzoeken te ondergaan. Zelfs al is de sociale regressie niet meer bestaande op heden, dan nog bepalen dezelfde regels van forfaitaire vergoeding in arbeidsongevallen dat de gehele arbeidsongeschiktheid in aanmerking moet komen, van zodra een deel van de arbeidsongeschiktheid, hoe klein ook, het gevolg is van het arbeidsongeval.

Ten overbodige titel wenst het arbeidshof eveneens op te merken dat beide deskundigen nog stellen dat er milde sequellen zijn van posttraumatische stoornis maar er blijven de angstproblemen, de in en doorslaap periodes, enz. (zie hieronder) derwijze dat de deskundigen geen volledige verdwijning vaststellen maar een uitdoven (er is dus nog iets) of het opklaren zoals de eerste rechter terecht vaststelt.

Bijgevolg blijft de volledige arbeidsongeschiktheid bestaan ook al is de heer V sociaal beter ingeschakeld.

Zo vermeldt het deskundig verslag van Dr Ringoet :

“- een man die een ietwat *psycho-organische* indruk maakt (blz 4). Het is duidelijk dat patiënt gefixeerd is in een toestand van *neurotische fixatie*, hij is uitgesproken revindicatief. Het psychiatrisch onderzoek reveleert nog in feite *milde sequellen* van het doorgemaakte posttraumatische stresssyndroom met *blijvende angsten en vermijdingsgedragingen* (blz 4 onderaan). Anderzijds weerhouden we ook een neurotische fixatie waarbij patiënt zich verbitterd en revindicatief opstelt. In elk geval kunnen we de zogenaamde sociale regressie niet meer in aanmerking nemen. De vermijdingsgedragingen zijn uitsluitend gerelateerd aan banksituaties en waar patiënt dus actueel in feite niet meer mee wordt geconfronteerd. “

Het deskundig verslag van Dr Leroy vermeldt:

“Klinisch psychiatrisch onderzoek 24.08.2012: Wel valt op dat hij bij tegenspraak geïrriteerd geraakt...komt kwaadheid terug in hem op. Depressieve elementen zoals in- en doorslaapstoornissen doen zich nog steeds voor (pg 2). Bij navraag is er een discrete anhedonie en anergie. In feite is er zelfs op dit moment geen sprake meer van een posttraumatisch stresssyndroom in de typische zin, *tenzij nog de slaapstoornissen, de regressie.*”

Diagnostisch spreken we van een (uitgedoofde) posttraumatische stressstoornis met nog kenmerken aanwezig zoals *blijvende angstproblemen met vermijdingsgedrag en angstdromen... Anderzijds is er een neurotische fixatie met revindicatieve opstelling, slachtoffer allerlei. Hij leidt een levenspatroon dat zich laat kenmerken door agressie, depressie, regressie. Zijn fysieke mogelijkheden zijn momenteel beperkt.* Blz 12 Ik meen overigens ook te zeggen dat het posttraumatisch stresssyndroom *wel wat uitgedoofd is...*”.

Uit beide concorderende vaststellingen van de 2 deskundigen blijkt dat het posttraumatisch stressstoornis verbeterd is maar beide gerechtsdeskundigen stellen impliciet vast dat het nog niet verdwenen is.

De geestelijke geschiktheid van de heer V om arbeid te verrichten blijft nihil, zelfs al is er een verbetering van zijn sociale factoren. Dit geldt nog steeds gelet op de leeftijd van het slachtoffer van nu 74 jaar (54 op ogenblik van arbeidsongeval) de beperkte intellectuele mogelijkheden (lager onderwijs en 2 jaar middelbaar onderwijs), zijn beperkte beroepservaring enkel als lagere bediende in de bank vanaf 16 jaar en zijn toestand op psychiatrisch vlak.

Het hoger beroep is ongegrond.

Alle andere motieven dienen als niet relevant te worden verworpen. Er is dan ook in deze omstandigheden geen reden tot aanstelling van een nieuwe deskundige en het bestreden vonnis dient bevestigd.

OM DEZE REDENEN

HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, zoals tot op heden gewijzigd, inzonderheid op artikel 24;

Rechtsprekend op tegenspraak en na erover beraadslaagd te hebben:

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk doch niet gegrond;

Bevestigt het bestreden vonnis in al zijn beschikkingen;

Verwijst appellante partij in de kosten van het hoger beroep, aan de zijde van geïntimeerde partij vereffend op 273,50 euro.

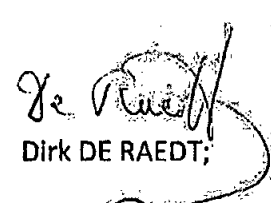

Aldus gewezen en ondertekend door de vijfde kamer van het Arbeidshof te Brussel,
samengesteld uit:

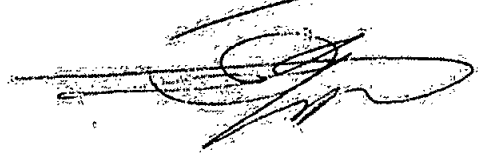
Beatrix CEULEMANS,	raadsheer,
Eric MAGNUS,	raadsheer in sociale zaken, werkgever,
René VAN CAUWENBERGE,	raadsheer in sociale zaken, werknemer-arbeider,
bijgestaan door :	
Dirk DE RAEDT,	griffier.

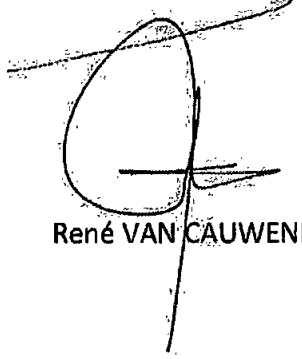
Beatrix CEULEMANS

Dirk DE RAEDT;

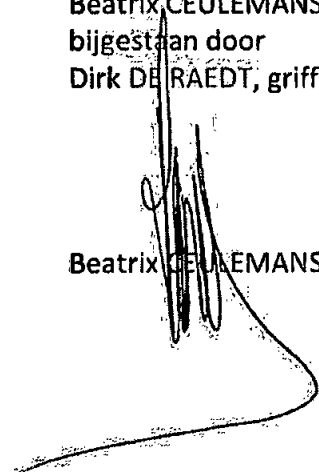
Eric MAGNUS

René VAN CAUWENBERGE

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van maandag 19 januari 2015 door:

Beatrix CEULEMANS, raadsheer,
bijgestaan door
Dirk DE RAEDT, griffier.

Beatrix CEULEMANS

Dirk DE RAEDT

